

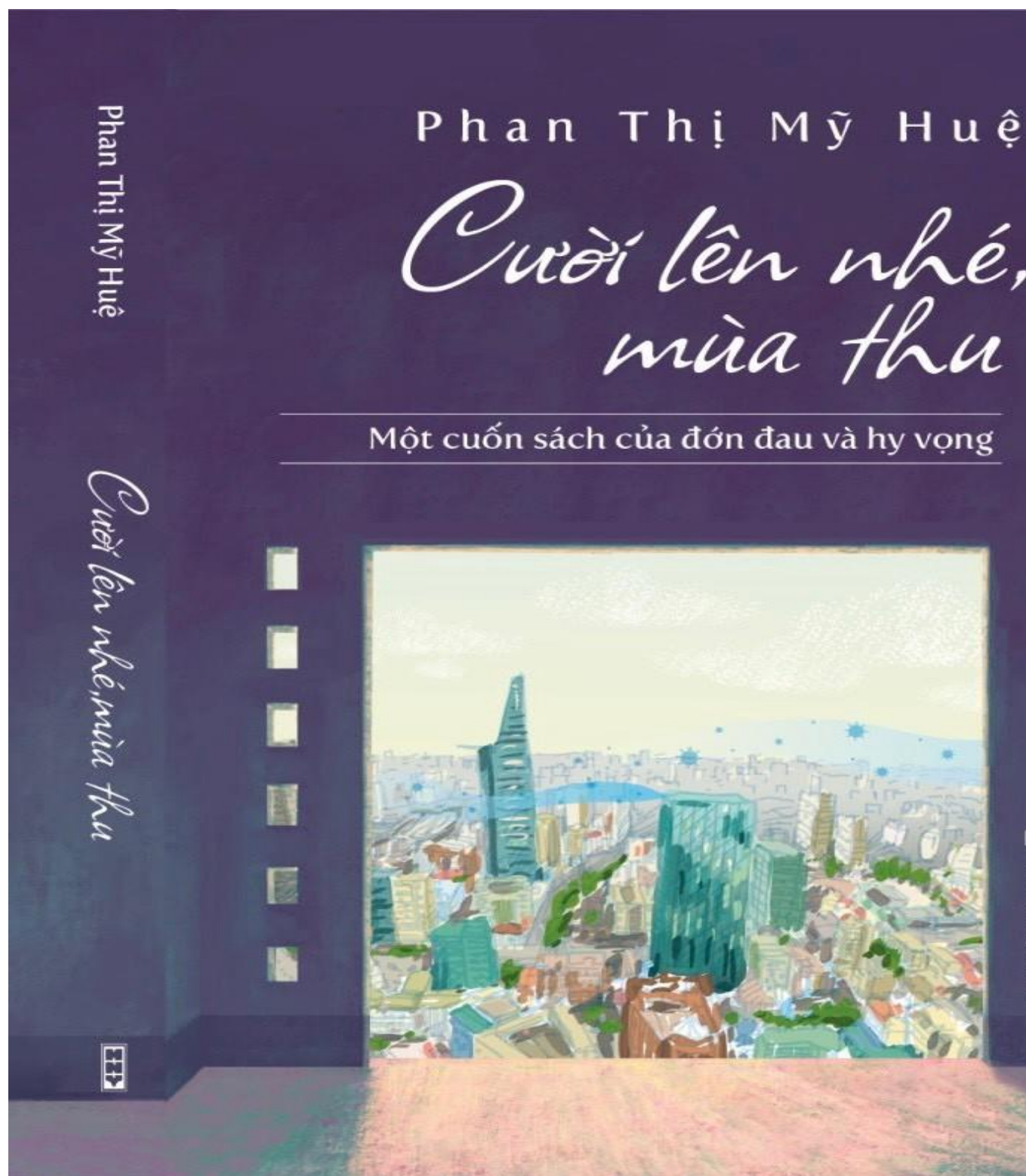
LỜI GIỚI THIỆU

“... Mai leo lên giường dùng hai tay và tất cả sức lực để hô hấp nhân tạo cho bệnh nhân vừa ngưng tim. Bệnh nhân này vừa được chuyển đến, tình hình tiên lượng rất nghiêm trọng. Hiện tại mất mạch, phổi xẹp. Máy theo dõi nhịp tim đã đổ một hồi dài đình tai. Nhưng mai vẫn cố gắng, cô không thể buông tay khi sinh mạng con người đang nằm trong tay mình. Cô nhớ từ hồi còn bé, đứa em gái nhỏ của cô cũng ngưng tim, tím tái khi khói độc của xăng tràn vào phổi. Mẹ đã ngã quỵ khi bác sĩ nói lời xin lỗi. Kể từ đó, Mai đã nuôi ước mơ trở thành một bác sĩ, Mai đã cố gắng thật nhiều để thực hiện ước mơ của mình. Học Y đối với Mai không chỉ là niềm say mê, mà còn là một quyết tâm khắc khổ, là một lẽ sống. Chỉ khi thực hiện được điều ấy, thì Mai mới có thể thôi những đau đớn, day dứt trong lòng. Cuộc sống của Mai, niềm tin của Mai đều xoay quanh hai tiếng “Bác sĩ”. Mai đã dồn tất cả sức lực cho điều này. Mai tự hứa với lòng sẽ không bao giờ thốt lên lời xin lỗi đối với người nhà bệnh nhân, bởi lời ấy là một nỗi ám ảnh khủng khiếp đối với cô. Ngay giờ phút này cũng vậy, Mai vừa hô hấp nhân tạo vừa gào thét trong tâm thức : “Thở đi em! Mở mắt ra đi em! Đừng ngủ! Đừng!”. “Tiêm thêm epinephrine đi !” “Hà! Bóp bóngambu đi em!” “Nhanh lên!”. Mai không còn biết xung quanh như thế nào. Mắt cô cũng không còn nhìn thấy gì. Chỉ có bóng tối bao trùm. Hình ảnh em gái nhỏ lại hiện lên. “Chị ! Chị ơi ! Em đi nhé !” “Đừng ! Đừng !” Mai gào lên “Thở đi ! Thở đi !” “Đừng mà ! Thở đi ! Làm ơn ! Đừng mà!”...”

Các em học sinh thân mến !

Trên đây là một đoạn trong tiểu thuyết “Cười lên nhé mùa thu” của cô giáo Phan Thị Mỹ Huệ mà ban biên tập câu lạc bộ Văn học, trường THCS – THPT Nguyễn Khuyến muốn gửi đến các em. Trong tác phẩm giàu chất thơ này, tác giả đã viết về những phận người trong cơn sóng đại dịch, và cũng trong cơn sóng ấy, đã có rất nhiều vòng tay ấm áp, bao dung mang tình yêu xoa dịu những đau thương mất mát. Ban biên tập xin “bật mí” với các em là có cả những anh chị cựu học sinh Nguyễn Khuyến đã giúp đỡ những trẻ em mồ côi bằng tất cả tấm lòng mình và đã được cô Huệ đưa vào tác phẩm.

Xin mời các em đến với tiêu thuyết “Cười lên nhé mùa thu” để hiểu rằng : Trong cuộc đời, sẽ có những lúc chúng ta đối diện với khó khăn, gian nan, thử thách, ... nhưng dù trong hoàn cảnh nào cũng phải vững vàng tiến về phía trước, đừng bao giờ từ bỏ hy vọng các em nhé!

PASS CỦA MÁY LÀ 000000

Chào em!

Lúc em nhận được chiếc điện thoại này, nếu em có sim hãy gắn vào và sử dụng ngay nha. Anh đã kích hoạt lại máy trước khi gửi đến cho em. Anh rất mong có thể trực tiếp gửi cho em nhưng dịch bệnh diễn biến phức tạp, anh đã về quê ngay trước khi Sài Gòn phong tỏa. Chính vì vậy anh đã nhờ cô giáo của anh chuyển đến cho em.

Anh nhớ lúc được ba mua cho cái máy này, anh vui lắm, dù năm 2018 đã có nhiều máy đẹp hơn rồi. Đến nay, ngoài tình trạng pin hơi yếu, thì tất cả các tính năng đều ổn. Anh đã cài đặt sẵn một vài app để học, nếu em cần tải thêm thì vào phần “ghi chú” nhé. Anh có viết ID Apple anh tạo sẵn cho riêng em. Anh đã dán sẵn cường lực rồi. Loa trên máy vẫn còn hoạt động rất tốt. Xin lỗi em vì mặt lưng máy quá xấu, ốp lưng anh lại quên trên Sài Gòn rồi. Dù vậy anh rất mong nó sẽ mang lại may mắn cho em như anh ngày trước. Anh hy vọng có thể lan tỏa đến em một sức mạnh tinh thần để em có thể vượt qua những mất mát...

Hãy cố gắng sống lạc quan em nhé! Vì mọi chuyện rồi cũng sẽ qua. Em hãy ráng học thật tốt, chỉ cần học hết mình, em sẽ không cảm thấy tiếc nuối gì về sau.

Bao giờ nhận được quà nhớ nhắn tin phản hồi cho anh nhé ! Anh học tốt môn Anh văn nên nếu cần em có thể kết nối với anh ! Chúc em sức khỏe và học thật tốt !

Mến chào em !

Zalo: 007112007 (chính chủ luôn)

Facebook: Lê Trọng Nhân

Pass của máy là: 000000

Hạ đọc bức thư này không biết bao nhiêu lần. Hạ đã nhớ từng câu từng chữ, đã thuộc từng khoảng trống ngập ngừng trong ý tứ vừa chân thành vừa ngây ngô của Nhân. Nét chữ đôi chỗ đã nhòe mờ vì thời gian hay bởi những giọt nước mắt của Hạ. Lần đầu tiên đọc nó, Hạ đã

òa lên khóc như một đứa trẻ, những giọt nước mắt của một niềm xúc động hết sức thiêng liêng và thánh thiện. Hạ rất muốn gọi điện ngay để cảm ơn Nhân, nhưng Hạ đã không làm như thế. Bởi lúc ấy Hạ không biết mình sẽ nói gì với Nhân. Hạ chỉ nhắn một dòng tin ngắn ngủi: “Cảm ơn anh! Em đã nhận được món quà của anh! Em sẽ luôn trân quý và giữ gìn...!”. Rồi kể từ ngày đó, Hạ không một lần nào liên lạc với Nhân nữa. Nhưng không phải Hạ đã quên Nhân mà trái lại trong lòng Hạ lúc nào cũng nghĩ về Nhân, về một người con trai xa lạ nhưng rất đổi thân quen. Hạ cũng đã rất nhiều lần vào trang cá nhân của Nhân để được nhìn thấy ánh mắt vui tươi và ấm áp của anh. Nhân rất ít khi đăng ảnh một mình mình, những bức ảnh của anh đều chụp chung với bạn bè hoặc gia đình. Đã ba năm nay, Hạ sống bằng một niềm tin duy nhất, đó là, sẽ có ngày Hạ gặp được Nhân ở cương vị của một sinh viên Kiến trúc. Hạ muốn mình thật xứng đáng với niềm tin mà Nhân đã dành cho Hạ. Cuộc sống khó khăn đôi khi muốn nhấn chìm Hạ, nhưng nhớ đến những lời động viên của Nhân, Hạ lại thấy có thêm sức mạnh. Hạ luôn nhắc mình phải sống thật xứng đáng với những gì đã nhận được... Hạ đắm chìm trong những ước mơ thật đẹp đẽ như ánh mặt trời mỗi buổi sớm bên kia đồi Phù Dung – ngọn đồi của những bông hoa be bé màu trắng mong manh, có mùi thơm tinh khiết, nhẹ nhàng. Phù Dung là tên mà Hạ đặt cho ngọn đồi này. Bởi trước đây, ở đây trồng toàn hoa anh túc. Hồi mới về, nhìn cảnh vật, Hạ đã nghĩ ngay đến hai tiếng Phù Dung. Ở đó là những ảo vọng mê đắm của con người, là những ảo tưởng hoang lạc tăm tối mà mỗi người đắm chìm vào nó để cố gắng thoát khỏi một hiện thực đói nghèo và khủng hoảng. Mỗi sáng sớm, Hạ thường lên đây để sau đó băng qua khu rừng trước mặt bê măng về sấy khô rồi mang ra xã bán để mua gạo. Mỗi lần đứng trên đỉnh đồi, Hạ thường hướng ánh mắt thật xa, thật xa... Nơi đó là Sài Gòn, là nơi Nhân đang ngày ngày lên giảng đường đại học. Nơi đó là một vùng cát giấu những kí ức hồn nhiên trong tre của Hạ. Nơi đó là tất cả cuộc đời của Hạ, dù trước kia hay bây giờ thì nó cũng chính là nơi Hạ day dứt những giấc mơ còn dang dở.

Sài Gòn đối với Hạ là kí ức và cũng là tương lai... Tất cả những ngày sống và hy vọng Hạ đều gửi gắm ở đây. Những ánh đèn và hàng cây mỗi đêm đón bước chân của hai má con Hạ từ cổng trường TH, THCS rồi THPT. Má Hạ làm công nhân nhưng ban đêm và những ngày nghỉ còn tranh thủ đi nhặt ve chai và nếu có ai bán thì mua để kiếm thêm thu nhập. Từ khi ba Hạ bị tai nạn lao động và mất việc, một mình má phải cáng đáng lo cho cả gia đình. Má vẫn tự hào về

công việc nhặt ve chai, bởi một niềm tin hết sức giản đơn “đây là một công việc lương thiện và góp phần giúp cho thành phố sạch đẹp hơn!”. Mỗi lần nói với Hạ câu ấy, má đều mỉm cười đầy tự hào và hạnh phúc. Hạ thường đùa rằng : “Má là người nhặt ve chai có tâm nhất quả đất!”, bởi mỗi lần nhặt là má đều gom rác xung quanh lại rất gọn gàng. Rất nhiều người thương má nên họ đều để dành ve chai để khi nào má đến thì cho. Hạ cũng được mọi người thương lây vì ngoài giờ học Hạ đều xin đi theo để đỡ đàn cho má, để má phần nào bớt khổ và buồn. Trên những nẻo đường mưu sinh, Hạ luôn say mê với những ngôi nhà cao tầng, những công trình kiến trúc là ước mơ đẹp đẽ nhất của Hạ. Hạ lúc nào cũng ước một ngày nào đó, Hạ sẽ tự tay thiết kế và xây dựng cho má một ngôi nhà thật đẹp ngay giữa Sài Gòn...

Nhưng lúc này Hạ đang ở đâu?

Một vùng rừng núi heo hút và xa xôi tận biên giới miền tây Nghệ An.

Giấc mơ Kiến trúc xa dần khi Hạ không thể ở lại Sài Gòn, khi Hạ phải đưa đứa em trai ốm yếu theo ba về vùng rừng núi này để nương nhờ nội. Việc học cũng dang dở khi Hạ mới bước vào năm lớp 11 được 2 tháng. Sài Gòn năm ấy đã không đủ bao dung cho ba, Hạ và em trai. Sài Gòn đã kiệt quệ khi bệnh dịch kéo dài. Từng đoàn người trốn chạy về quê. Ba đã đưa hai đứa con nhỏ lên một thùng xe tải chở những khay trứng rỗng. Em trai của Hạ cuộn mình co ro ôm lấy bức ảnh và hũ tro cốt của má trong lòng thật chặt. Hạ trào nước mắt...

Đêm ấy, trong cuộc trốn chạy ấy, không chỉ có gia đình Hạ mà còn có rất nhiều người. Những gương mặt người tàn lụi và nhàu nhĩ bởi những mảnh ghép của bệnh tật và đổ vỡ. Họ có thể dương tính, có thể đã âm tính; họ có thể mất cha, mất mẹ, cũng có thể mất cả hai... Họ, người ngời quay lưng, người ngời đối diện nhưng tất cả đều hiện lên bởi những rệu rã, tan hoang nhất của một kiếp con người. Họ chắc cũng như ba má Hạ, đến Sài Gòn này trong những tháng ngày còn trẻ trung, ước mơ đẹp đẽ, yêu nhau và lấy nhau và gắn bó với Sài Gòn, 5 năm, 10 năm hay gần 20 năm như ba má Hạ. Chừng ấy năm sống và ước mơ những mái ấm, nơi chốn cho con cái ăn học và có thể phát triển thuận lợi. Cũng vì ở quê quá nghèo nên họ từ mọi phương tới nơi đây và làm việc, và góp phần phát triển cho Sài Gòn. Rồi bây giờ họ phải khép lại những mong ước còn dang dở với một niềm tin đã cạn. Cũng có thể họ rời Sài Gòn bởi không biết bám víu vào đâu cả về thể xác lẫn tâm hồn. Người thân ra đi không thể tiễn đưa, chỉ nghẹn ngào nuốt

nước mắt vào trong và cố bám víu vào điều cuối cùng là dù sao mình vẫn còn sống để lo cho con, để trở về quê hương với gia đình, để ba mẹ ở quê vẫn còn được nhìn thấy.

Trong sự hoang mang, lạnh lẽo của những mảnh đời trước mặt, Hạ cảm thấy một hơi ấm đang rất gần, một bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hạ. “Má đây! Con đừng khóc ! Má biết con rất buồn ! Ba má sẽ không la con, sẽ không đánh con! Nếu con cố gắng thì dù không học trường chuyên con vẫn có thể đỗ vào đại học Kiến trúc. Má sẽ cố gắng kiếm tiền cho con học thêm môn vẽ. Con vẽ rất đẹp mà ! Toán, Văn con đều học tốt ! Chỉ là ba má không đủ điều kiện cho con đi học thêm môn Anh văn nên con mới không bằng các bạn đỗ vào trường chuyên ! Con đừng tự ti mà phải cố gắng lên !”. Hạ cầm lấy đôi tay của má, Hạ gục đầu vào lòng má để nghe hơi ấm lan tỏa, bao trùm. Hạ không hề cảm thấy cô đơn và sợ hãi như cách đây ít phút. Trên chuyến xe đầy những khay trứng rồng là những gương mặt trống rỗng, những tâm hồn trống rỗng, không buồn không vui. Bây giờ thì hơi ấm đã lan tỏa, hơi ấm nhẹ nhàng từ má đã bọc Hạ trong một tấm chăn mềm mại. Hạ nhớ có lần đi siêu thị, Hạ nói sẽ mua cho má một chiếc giường thật đẹp và tấm chăn màu tím hoa cà. Má và Hạ sẽ ngủ chung còn ba sẽ ngủ với em trai ở phòng bên cạnh. Má ôm lấy Hạ, má bọc Hạ trong hơi ấm của tình yêu thương...

Tiếng xe cứu thương hun hút trong đêm muộn.

“Má ! Má ơi ! Má ơi...”

Hạ choàng tỉnh bởi ai đó lay vai Hạ :

- Đến chốt kiểm soát !
- Không đi được nữa !
- Xuống xe kiểm tra bà con ơi !

Mọi người lục tục xuống xe. Có tiếng ai đó làu bàu :

- Chuyện gì vậy không biết !
- Kiểm tra và bị tóm !
- Tài xế đâu ? Kiểm tra giấy tờ !

- Các anh đã vi phạm chỉ thị của chính phủ về chống dịch ! Mời các anh theo chúng tôi. Bà con tập trung qua bên kia để chúng tôi tiến hành làm thủ tục xét nghiệm và sắp xếp chỗ nghỉ lại tối nay !

Hạ nhìn quanh đêm tối, có rất nhiều người ở đây. Họ di chuyển chủ yếu bằng xe máy. Những đứa trẻ ngủ gật trên tay mẹ. Chúng được bọc trong những tấm áo mưa. Trong khi chờ đợi, có mấy người đàn bà trải tấm ni lông xuống lề đường cho con nằm và mình cũng nằm bên cạnh để bọc ấm cho con. Giấc mơ của Hạ vẫn còn vương vấn đâu đây. Hạ chỉ muốn òa lên khóc vì nỗi nhớ về má đột nhiên lúc này lại trở dậy còn cào. Đứa em trai ôm yếu bấu lấy khuỷu tay Hạ như cố bám víu vào một nơi mạnh mẽ hơn. Hạ ôm em vào lòng. Lúc này, Hạ cảm thấy lòng mình trống rỗng. Cuộc hồi hương của dân nhập cư hay cuộc chạy trốn khỏi hiện thực của chính cuộc đời mình đang hiện diện đầy ám ảnh trước mắt. Nếu má còn ở bên, chắc chắn má sẽ không bao giờ để Hạ và em phải rơi vào hoàn cảnh này. Hạ nhìn sang ba. Đôi mắt ba thâm quầng mỗi một. Hình như ba đã cạn kiệt tất cả nguồn hy vọng từ lúc nhận điện thoại từ bệnh viện dã chiến Bình Chánh. Ba đã không còn chút sức lực để gượng dậy nhận tro cốt của má. Khi em trai Hạ gào lên : “Con muốn má ! Đưa má về đây cho con ! Con muốn má con !”, Hạ chỉ biết ôm em vào lòng, tiếng nấc nghẹn như ứ đầy lồng ngực. Hạ cảm nhận như mình đang chìm sâu vào lòng đất. Ngực nghẹn lại, không còn chút sức lực để đứng vững. Đã có lúc Hạ muốn theo má, Hạ muốn cả ba và em đều đi theo má. Tất cả bốn người sẽ được hạnh phúc và bình an ở một nơi khác. Cả gia đình Hạ đều dương tính với covid nhưng chỉ có mình má là không thể ở lại. Có lẽ do má đã quá lao lực trong cuộc mưu sinh.

Những ngày tiếp theo như thế nào Hạ cũng không còn nhớ. Chỉ biết rằng bây giờ Hạ đang đứng đây, giữa một không gian hoàn toàn vắng lặng, xung quanh chỉ có đêm tối. Hạ muốn trở lại Sài Gòn, trở lại căn phòng trọ có hơi ấm của gia đình. Hạ muốn ăn cơm với cá khô. Hạ muốn cùng má rong ruổi khắp các con đường. Hạ muốn má mua cho một miếng chuối chiên ngay trước cổng trường THPT Lê Minh Xuân. Má thường bảo : “Đã béo rồi mà lại cứ thích chuối chiên !”. Hạ mặc kệ ! Hạ thường ăn rất ngon lành. Hạ ăn và nhìn đôi mắt má ánh lên niềm hạnh phúc. Hạ từ nhỏ hay bị bạn bè bắt nạt và trêu chọc là con bà nhôm nhựa. Nhưng Hạ mặc kệ, Hạ

không bao giờ cảm thấy tủi thân vì điều đó. Mà trái lại, Hạ rất tự hào về má, tự hào về một người phụ nữ lương thiện, mạnh mẽ và bao dung...

Hạ cảm thấy cái đói tràn đến cồn cào nôn nao. Đột nhiên mắt Hạ mờ đi, chân không thể đứng vững. Hạ thấy tất cả như quay cuồng trước mắt, hư ảo và mờ nhòe. Ruột gan Hạ nôn nao lên từng hồi, cuộn cuộn những cơn nôn ói ỉa rươi. Gió lạnh trong đêm vẫn phả vào hai má khiến Hạ không còn bất cứ cảm giác gì. Hạ thấy mình như trôi đi trong một khoảng không gian lạnh lẽo và hoang vắng. Má ! Má ơi ! Đợi con...

- Chị hai ! Chị hai ! Ba ơi ! Chị hai ! Ba ơi ! Cứu ! Cứu chị hai con !

- Hạ ! Sao vậy con ơi ! Con ơi ...!

...

HẾT PHẦN I

(Mời các em đón đọc phần 2)